

Apocalipsa 3:1-5 (NTR)

¹ Îngerului bisericii din Sardes scrie-i: «Acestea sunt cuvintele pe care le spune Cel Ce are cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: știu faptele tale. Ai reputația că trăiești, *dar ești mort*.

² *Trezește-te și consolidează lucrurile rămase, care sunt pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.*

³ *Adu-ți aminte, deci, ce ai primit și auzit! Păzește-le și pocăiește-te! Dacă însă nu te trezești, voi veni ca un hoț și nicidecum nu vei ști la ce oră voi veni la tine.*

⁴ Ai totuși în Sardes câteva nume care *nu și-au pătat hainele*. Ei vor umbla cu Mine, îmbrăcați în alb, pentru că *sunt demni de lucrul acesta*.

⁵ *Cel ce învinge va fi îmbrăcat în haine albe și nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, iar Eu îi voi mărturisi numele înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.*

Aceste versete par să se concentreze asupra faptelor bune, pe ideea de a fi vigilenți, de a nu ne păta hainele și de a fi victorioși. Versetul 5 spune în mod special că numai cei ce vor birui vor fi îmbrăcați în haine albe, numele lor nu va fi șters din cartea vieții sau din cartea celor mântuiți, iar Isus le va

mărturisi numele înaintea Tatălui Său și înaintea îngerilor Săi. Una dintre interpretările cele mai des întâlnite ale acestui verset în lumea creștină este că unii oameni născuți din nou nu vor fi suficient de veghetori, nu vor învinge și, în cele din urmă, numele lor vor fi șterse din cartea vieții, chiar dacă au fost odată mântuiți în mod autentic. La prima vedere, aceasta pare o concluzie plauzibilă. Însă, haideți să aruncăm o privire mai atentă la fiecare verset.

Aceste cuvinte erau adresate pastorului bisericii din Sardes, care reprezenta, de fapt, întreaga biserică din acel oraș. Ea era formată din două feluri de oameni: (1) mântuiți cu adevărat, (2) și cei care se numeau creștini și făceau tot felul de lucrări bune, morale, dar nu

aveau o relație cu Isus Cristos și nu fuseseră niciodată născuți din nou spiritual.

În versetul 1, Isus spune acestei biserici din Sardes că are niște fapte și o reputație că este în viață, dar este moartă.

Ce este o biserică moartă? Este o comunitate creștină în care majoritatea oamenilor (dar nu toți) se afișează că fiind creștini buni, dar în realitate au o credință moartă.

Biserica din Sardes era formată în principal din astfel de oameni. Ei făceau o mulțime de fapte și activități bune pentru comunitatea lor și probabil de aceea biserica din Sardes avea o reputație atât de bună, dar toate acele lucruri pe care le făceau erau fapte moarte pentru că nu veneau din credința în Cristos și erau doar niște fapte bune. Versetul 2 menționează că lucrările lor nu erau perfecte (sau desăvârșite) înaintea lui Dumnezeu, întărind ideea că acești oameni nu fuseseră născuți din nou. Galateni 5:6 spune că singurul lucru care contează în Cristos este credința care lucrează prin dragoste. Pentru ca orice faptă să fie vie, ea trebuie să fie realizată dintr-o relație bazată pe credință în Cristos prin dragoste. Mai mult, Coloseni 2:9 spune că oricine este în Cristos este deja complet în El.

Doar cineva în Cristos este complet și desăvârșit și, prin urmare, poate înfăptui lucrări perfecte înaintea lui Dumnezeu.

S-ar putea să fi existat o perioadă în care biserica din Sardes să fi fost pe deplin vie, ceea ce înseamnă că majoritatea oamenilor din ea erau născuți din nou și eficienți în Împărăție. Însă, cu timpul, datorită unei învățături care a fost poate prea inclusivă și prea influențată negativ de cultura societății, biserica a murit. Aceasta nu înseamnă că oamenii care erau născuți din nou și-au pierdut mântuirea, ci înseamnă că biserica pe ansamblu a murit în sensul că unii credincioși autentici au plecat de acolo, s-au adăugat oameni noi și, în timp, cei morți spiritual i-au depășit numeric pe cei vii spiritual. Versetul 4 subliniază că erau, chiar și în acea biserică moartă din Sardes, câțiva oameni care încă nu-și compromiseseră credința și relația cu Cristos făcând lucrări din neprihănire de sine. Aceasta arată că erau vrednici. Nimeni nu poate fi vreodată îndreptățit prin fapte, chiar și dacă acele fapte sunt făcute prin credință. Singurul lucru care îi face pe oameni să fie demni înaintea lui Dumnezeu este neprihănirea lui Cristos și credința în acea neprihănire.

Deci, acești oameni și-au păstrat convingerea puternică și credința lor simplă în neprihănirea lui Cristos. Ei nu au diluat și nici nu au murdărit această convingere amestecând-o cu eforturi

umane.

În versetul 2, Isus încurajează biserica să fie vigilentă și să întărească lucrurile rămase care sunt gata să moară. Ce înseamnă să fii atent sau veghetor? Să presupunem că a fi vigilent se referă la faptele bune pe care oamenii născuți din nou le fac pentru a-și menține mântuirea. Aceasta înseamnă că oamenii din acea biserică trebuiau să vegheze asupra lor înșiși și asupra acțiunilor lor, pentru a se asigura că sunt cât mai sfinți posibil încât să biruiască și să rămână mântuiți. Această presupunere creează câteva probleme semnificative. În primul rând, adăugăm lucrările lor imperfecte la credința în Cristos ca o condiție a menținerii mântuirii. Standardul lui Dumnezeu este sfințenie perfectă, pe care niciun om nu o poate atinge nici măcar după mântuire. Numai Isus a reușit aceasta. În al doilea rând, ei nu puteau ști niciodată dacă mai erau încă mântuiți sau nu. Ei s-ar fi întrebat mereu: „Suntem suficient de veghetori sau trebuie să fim mai atenți? Suntem peste pragul mediu „necunoscut” al vegherii pe care îl are Dumnezeu, dacă există așa ceva?” Nu puteau ști. Așa că „a fi veghetoare ca biserică” nu se poate referi la oamenii născuți din nou și la faptele bune ca o condiție a mântuirii.

Versetele 2 și 3 dezvoltă ceea ce înseamnă a fi vigilentă ca biserică. În primul rând, întărește lucrurile care rămân, care sunt pe cale să moară. Ce sunt aceste lucruri? Ele sunt legate de învățătura curată despre credința în Cristos, dreptatea și pocăința, astfel încât oamenii să poată fi mai întâi născuți din nou și să devină vii spiritual. În al doilea rând, amintiți-vă cum ați primit și auzit mesajul mântuirii, apoi țineți strâns de acesta și pocăiți-vă ca biserică, nu ca individ. Scriitorul nu se referă la ceea ce ați primit și auzit, ci la modul în care ați primit și auzit mesajul mântuirii – adică numai prin credință și prin mărturisirea cu gura. Știu că în Noua Traducere Românească (NTR) din care am citit pasajul, versetul 3 spune: „Adu-ți aminte, deci, ce ai primit și auzit!” Însă, în traducerea Cornilescu și Biblia Traducere Fidelă 2015 (BTF2015), versetul 3 spune: „Adu-ți aminte, deci, cum ai primit și auzit.” De asemenea, și traducerea New King James Version (NKJV) din engleză la fel a tradus versetul 3: cum ai primit și auzit și nu ce ai primit și auzit. În al treilea rând, o altă dovadă că audiența era formată în principal din oameni nemântuiți poate fi găsită în ultima parte a versetului 3, care spune următoarele: „Dacă însă nu te trezești, voi veni ca un hoț și nicidecum nu vei ști la ce oră voi veni la tine”. Însă, 1 Tesaloniceni 5:4-5 spune că ziua Domnului nu va prinde ca

un hoț pe cei care sunt în Cristos, pentru că ei nu sunt în întuneric, ci sunt fii ai luminii:

1 Tesaloniceni 5:4-5 (NTR)

⁴ Însă voi, fraților, nu sunteți în întuneric, *așa încât ziua aceea să vă apuce ca un hoț.*

⁵ Căci voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.

Acest pasaj clarifică faptul că pentru oameni, a veghea sau a fi atenți, însemna ca ei să vină în Cristos și să se asigure că sunt în Cristos. În acest fel, a doua venire a lui Isus nu i-ar lua prin surprindere ca un hoț în noapte.

Versetul 5 din pasajul nostru inițial (Apocalipsa 3:1-5) spune că cel ce va birui nu va avea numele său șters din cartea vieții. Să biruiască ce anume? Tentațiile de a-L părăsi pe Dumnezeu și de a renunța la mântuire din cauza numeroaselor probleme și încercări din lume care le-ar putea apărea în cale? Nu, desigur că nu, ci mai degrabă să învingă păcatul, pe diavolul, moartea și lumea. Cine sunt biruatorii în Biblie? Cine a biruit deja toate aceste lucruri? Acei oameni care în primul rând au venit în Cristos și au devenit credincioși născuți din nou. Fără aceasta, nu se poate învinge nimic, nimeni nu poate nici măcar să încerce să învingă ceva. 1 Ioan 5:4-5 spune următoarele:

1 Ioan 5:4-5 (VDCL)

⁴ Pentru că orice este născut din Dumnezeu *biruiește lumea*; și aceasta este biruința *care a biruit lumea: credința noastră.*

⁵ Cine este *cel ce biruiește lumea*, dacă nu *cel ce crede* că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

Conform acestui pasaj, este cert că cei născuți din Dumnezeu biruiesc lumea, nu există nicio îndoială în această privință. Credința în Cristos este cea care asigură această biruință, iar acești oameni sunt cei ale căror nume nu vor fi șterse din cartea vieții. Să mai vedem câteva pasaje despre a fi victorioși.

1 Ioan 2:13 (BTF2015)

¹³ Vă scriu, taților, pentru că ați cunoscut pe Cel care este de la început. Vă scriu, tinerilor, pentru că *l-ați învins pe cel rău*. Vă scriu, copilașilor, pentru că *L-ați cunoscut pe Tatăl*.

În acest verset, verbul „a învinge” este la timpul trecut, adică acei tineri l-au biruit deja pe cel rău, doar fiind în Cristos. Mai mult, acest lucru este dovedit de Romani 8:37:

Romani 8:37 (NTR)

³⁷ Însă, în toate aceste lucruri, *suntem mai mult decât învingători* prin Cel Care ne-a iubit.

Creștinii sunt mai mult decât biruitori prin Cel care i-a iubit. Ei nu înving, ci ei au învins deja în Cristos pentru că El a înfrânt lumea. Deci, a învinge înseamnă a veni în Cristos și nu a încerca să-și păstreze mântuirea până la capăt prin fapte bune. În lumina a tot ceea ce s-a spus până acum, Apocalipsa 3:5 poate fi înțeles în felul următor: „Cei care sunt născuți din nou din Dumnezeu și cred în El sunt cei care biruiesc și care nu vor fi niciodată șterși din cartea vieții”. Este o promisiune și o binecuvântare, nu o amenințare.

Acum, din moment ce suntem la subiectul cărții vieții, să încercăm să aruncăm puțin mai multă lumină asupra ei și asupra cui și când este înregistrat acolo. Majoritatea creștinilor cred că Dumnezeu are un așa-numit registru numit cartea vieții în care El adaugă oameni pe măsură ce sunt mântuiți de-a lungul istoriei omenirii sau îi șterge atunci când își pierd mântuirea. Numai cei care rămân înscriși acolo vor moșteni noul cer și noul pământ. Să vedem ce are de spus Biblia despre aceasta și dacă aceste presupuneri sunt valabile.

În primul rând, conform cu Apocalipsa 20:15, 21:27 și Filipeni 4:3, este adevărat că Dumnezeu are o Carte a Vieții, iar credincioșii născuți din nou sunt cu siguranță scriși în acea carte, numită și cartea vieții Mielului. De asemenea, este adevărat că numai oamenii mântuiți vor rămâne înregistrați acolo până în ziua judecății. Să citim aceste pasaje:

Apocalipsa 20:15 (NTR)

¹⁵ *Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în lacul de foc.*

Apocalipsa 21:27 (NTR)

²⁷ *Nimic necurat nu va intra în ea și nimeni care trăiește în spurcăciune și minciună, ci doar cei care sunt scriși în cartea vieții Mielului.*

Filipeni 4:3 (NTR)

³ *Iar pe tine, adevărat partener de jug, te rog, ajută-le pe aceste femei! Ele au lucrat din greu pentru Evanghelie împreună cu mine, cu Clement și cu ceilalți confrați ai mei, ale căror nume sunt în cartea vieții.*

În al doilea rând, conform Apocalipsei 13:8 și 17:8, se pare că există o anumită categorie de oameni care nu au fost incluși deloc în cartea vieții de dinainte de întemeierea lumii:

Apocalipsa 13:8 (NTR)

⁸ *Toți cei ce locuiesc pe pământ și se vor închina, fiecare om al cărui nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului Care a fost înjunghiat.*

Apocalipsa 17:8 (NTR)

⁸ *Fiara pe care ai văzut-o era și nu mai este, dar ea urmează să se ridice din Adânc și va merge spre distrugere. Locuitorii pământului, cei ale căror nume n-au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, vor rămâne uimiți văzând fiara, pentru că ea era, nu mai este, dar va fi prezentă.*

În al treilea rând, Biblia nu menționează nicăieri că oamenii, de-a lungul istoriei, au fost adăugați, sau sunt adăugați, în cartea vieții în momentul mântuirii lor. Pe baza acestor scripturi ale Apocalipsei, putem, cu destul de multă certitudine, trage concluzia că restul oamenilor, în afara celor care s-au închinat fiarei, au fost înscriși în cartea vieții de dinainte de întemeierea lumii, indiferent dacă urmau să fie mântuiți sau nu (voi explica aceasta mai

târziu).

În al patrulea rând, în Luca 10:20, Isus le spune celor șaptezeci de ucenici, care se bucurau că demonii le sunt supuși, mai degrabă să se bucure că numele lor sunt scrise în ceruri.

Luca 10:20 (NTR)

²⁰ Totuși, nu vă bucurați că duhurile vă sunt supuse, ci bucurați-vă că *numele voastre sunt scrise în Ceruri!*

Putem presupune din nou cu destulă siguranță că Isus vorbea aici despre cartea vieții. Altfel, nu ar exista niciun motiv de bucurie dacă ar fi doar consemnați în cartea generală a celor vii sau în cărțile pentru judecată. În acel moment al istoriei, niciunul dintre ucenici nu era încă mântuit pentru că Cristos nu murise încă pe cruce. Cu toate acestea, se pare că ei erau deja înregistrați în cartea vieții. Pentru a complica și mai mult lucrurile, Iuda Iscarioteanul era printre acei ucenici și se știe clar că el a sfârșit rău și nu a fost mântuit, deși fusese consemnat în acea carte. El a fost fiul pierzării:

Ioan 17:12 (NTR)

¹² Când eram cu ei, îi păzeam Eu în Numele Tău, pe care Mi L-ai dat. I-am păzit și *niciunul dintre ei n-a pierit, în afară de fiul pierzării*, ca să se împlinească Scriptura.

Apoi avem oameni în Vechiul Testament, precum Avraam, regele David, Daniel și așa mai departe, care au murit fizic înainte ca Cristos să moară pe cruce și, totuși, Biblia dezvăluie că sunt mântuiți cu siguranță și astfel trebuie să fi fost scriși în cartea vieții. Dacă facem un rezumat: (1) unii oameni au fost înregistrați în cartea vieții înainte de a fi mântuiți (de exemplu, ucenicii lui Isus); (2) alți oameni au fost înscrisi în cartea vieții însă nu au fost mântuiți în cele din urmă, deși au avut ocazia să facă acest lucru, și știm despre ei că sunt pierduți pentru totdeauna (de exemplu, Iuda Iscarioteanul); (3) iar alți oameni nu au avut ocazia să fie mântuiți în timpul vieții lor, dar ei sunt mântuiți pentru totdeauna și sunt înscrisi

în cartea vieții (părinții și profeții din Vechiul Testament).

Acum, dacă încercăm să punem împreună toate aceste date, o posibilă interpretare care le-ar lega pe toate în mod logic și consecvent, fără a contrazice niciuna dintre ele, și care ar da sens tuturor acestor versete în contextul siguranței mântuirii, este următoarea:

Dumnezeu fie a știut dinainte în mod clar, fie a hotărât în mod specific (pentru scopurile Sale) că unii oameni nu vor fi mântuiți niciodată. Așa că El nu i-a inclus în cartea vieții dinainte de întemeierea lumii. Aceștia sunt închinătorii fiarei de la sfârșitul timpurilor.

Restul oamenilor din toată istoria omenirii care urmau să fie mântuiți SAU NU, El i-a inclus oricum pe toți în cartea vieții dinainte de întemeierea lumii. Această ipoteză este susținută de 1 Timotei 2:3-4, unde Dumnezeu spune că El dorește ca toți oamenii să fie mântuiți, deși nu toți vor fi mântuiți. El dă o șansă și acordă beneficiul îndoielii tuturor oamenilor:

1 Timotei 2:3-4 (NTR)

³ Acest lucru este bun și bine primit de către Dumnezeu, Mântuitorul nostru,

⁴ Care *dorește ca toți oamenii să fie mântuiți* și să vină la cunoașterea adevărului.

Apoi, începând de acolo, Dumnezeu a șters din cartea vieții pe oamenii care au murit fizic și au părăsit această lume fără să aibă vreodată o credință mântuitoare sau să manifeste vreun fel de încredere în Dumnezeu, corespunzătoare nivelului de revelație pe care l-au avut în timpul vieții lor. Ceea ce vreau să spun prin această ultimă frază este că oamenii din Vechiul Testament care au trăit înainte de răstignirea lui Cristos au avut o revelație limitată a lui Dumnezeu și a mântuirii și nu au avut posibilitatea răscumpărării. Totuși, conform revelației pe care au avut-o, ei au făcut câțiva pași de credință înspre Dumnezeu în timpul vieții lor, au intrat într-un legământ cu El și acea credință le-a fost socotită drept neprihănire. Astfel, Avraam, Isaac, Iacov, Enoh, Noe, Moise, Iosua, David, Daniel, Rahav și alții ca ei, au rămas înscriși în cartea vieții pentru că, după cruce, li s-a dat mântuirea deși erau deja morți fizic.

Acum, oamenii șterși nu au fost niciodată mântuiți de la început – adică ei nu au fost mântuiți și apoi și-au pierdut mântuirea activată, ci și-au pierdut mântuirea potențială. Nu au profitat de aceasta în timpul vieții lor.

Această interpretare arată dragostea și mila lui Dumnezeu din belșug față de toți oamenii, asigură că cei care L-au primit pe Cristos nu vor fi niciodată șterși din cartea vieții și explică de ce ucenicii, inclusiv Iuda Iscarioteanul, erau deja în cartea vieții înainte de a fi mântuiți oficial. Eu cred că Iuda Iscarioteanul a fost scos din cartea vieții după moartea sa fizică.

Ascultă / Vizionează / Descarcă

Puteți asculta mesajul audio al acestui articol, puteți urmări mesajul video sau îl puteți descărca în diferite formate (mp3 / mp4 / pdf) de pe următorul link:

[Sesiunea 6 – Cartea vieții \(Seria “Salvați pentru eternitate”\) – 16 noiembrie 2023](#)